

PANEVROPSKI BILTEN

APRIL 2021

SLOVENSKO PANEVROPSKO GIBANJE

GOVOR
KARLA VON HABSBURGA
O PRIHODNOSTI EVROPE

DEJAVNOSTI
SLOVENSKEGA
PANEVROPSKEGA GIBANJA

AKTUALNE ANALIZE
SVETOVNEGA IN EVROPSKEGA
DOGAJANJA

Kazalo

Uvodni nagovor	3
Govor Karla von Habsburga o prihodnosti Evrope	5
Prva panevropske vsebinska razprava, 3. februar 2021	13
Druga panevropske vsebinska razprava, 2. marec 2021	14
Poročilo s četrtega webinarja projekta CITIMIG	15
Evropska prihodnost držav na Balkanu in vloga dezinformacij	20
Aktualne analize evropskega in svetovnega dogajanja	21

Drage panevropeljke, dragi panevropeljci,

Slovensko panevropsko gibanje aktivno stopa po poti svojega programa delovanja za obdobje 2020-2024. Med dva ključna cilja smo si zastavili postati vsebinsko močnejši na tistih področjih, ki so posebej zanimiva za slovensko javnost ter postati zagovorniki načela subsidiarnosti in institucija, prepoznana po kakovostnih študijah in analizah, s katerimi bomo v pomoč in podporo tistim uporabnikom, ki tovrstna gradiva potrebujejo. Namen druge številke biltena je predstaviti že izvedene aktivnosti, napoved prihajajočih aktivnosti, ponuditi v branje zanimive analize in raziskave, ki so jih naredili drugi instituti, možganski trusti in raziskovalni centri ter ponuditi slovenski panevropski pogled prihodnje evropsko institucionalno delovanje.

Najodmevnejši dogodek v mednarodnem panevropskem okviru je bil zagotovo govor o prihodnosti Evrope, ki ga je 11. januarja 2021 imel predsednik Avstrijskega panevropskega gibanja, Karl von Habsburg. Namen govora je bil trojen: narediti analizo in oceno stanja duha Evropske unije, izpostavili ključne izzive, s katerimi se sooča ter podati konkretne predloge morebitne nove institucionalne reforme, ki bi lahko Evropsko unijo dvignile na raven močnega mednarodnega akterja. Kot ugotavlja, se Evropska unija že dlje časa sooča s tremi elementi: krizo voditeljev in vodenja, neupoštevanje načela subsidiarnosti ter odsotnost skupnostnega pristopa pri ustvarjanju in izvajanju politik.

V okviru projekta CITIMIG (Citizens Looking for Multidimensional Migration Challenges), kjer Slovensko panevropsko gibanje sodeluje kot partner, smo organizirali 4. webinar na temo medkulturnega dialoga v Evropi. Ta tema počasi ponovno prihaja višje na evropsko politično agendo, še posebej z izstopom Velike Britanije iz EU. Govorniki so večkrat izpostavili dejstvo, da moramo z medkulturnih dialogom nadaljevati predvsem znotraj evropskih meja, da se bodo države članice med seboj poslušale, slišale ter razumele. Evropska unija je svetovni politični unikum, zgrajen na načelu različnosti, zaradi česar mora več kot katera koli druga politična entiteta vlagati svojo energijo v doseganje kompromisov.

Svetovno dogajanje še vedno kroji pandemija COVID-19, zaradi česar je največ medijske pozornosti usmerjene prav v ta problem (in nenazadnje fenomen). S povzetki nekaterih analiz in raziskav želimo pozornost nameniti tudi temam, ki jih sicer ne moremo zaslediti v t. i. mainstream medijih, vendar so izjemno pomembne ne le za razvoj Evropske unije, temveč za naše vsakdanje življenje po tem, ko COVID-19 krize ne bo več. Zato smo pripravili izbor nekaterih člankov na teme, o katerih bomo v okviru mesečnih panevropskih vsebinskih srečanja podrobneje razpravljali.

dr. Laris Gaiser
predsednik Slovenskega
panevropskega gibanja

Fokus je predvsem na (gospodarski in politični) vlogi Evropske unije v svetu, saj njeni voditelji ne morejo najti skupnega jezika in posledično prave strategije za krepitev prisotnosti in politične relevantnosti Unije v krojenju mednarodnih zadev.

Na koncu vas želim povabiti na naš peti webinar v okviru projekta CITIMIG, ki bo potekal 7. in maja 2021 na temo evropskih zunanjih meja in schengenskega sistema. Dogodek bo gostila Univerza Catania (Italija). Namen dogodka bo razpravljati o varovanju evropskih zunanjih meja in misiji Frontex ter sistemu Schengen. Vse od begunske krize leta 2015 so zunanje meje Evrope in schengenski sistem vseskozi pod velikim pritiskom, obe temi pa v domačih in evropskih razpravah zaznamujejo politične napetosti o tem, kje so meje, kako propustne naj bodo, kakšen nadzor je učinkovit, koga nadzorovati itd.

Upam, da vam bomo z izbranimi besedili ponudili nove poglede na obravnavane teme ter sprožili še večje zanimanje za aktivno izgrajevanje naše skupne evropske prihodnosti.

Želim vam prijetno branje!

Govor Karla von Habsburga o prihodnosti Evrope

Predsednik Avstrijskega panevropskega gibanja, Karl von Habsburg, je ob njegovi 60. letnici, 11. januarja 2021, pripravil govor o prihodnosti Evrope, v katerem je analiziral trenutno stanje Evropske unije ter nakazal nekatere možne smernice bodočega evropskega institucionalnega razvoja. Ker je govor požel precej zanimanja ne le med strokovno javnostjo in mediji, smo se odločili, da ga v celoti objavimo tudi v panevropskem biltenu. V originalu je bil napisat v nemškem in angleškem jeziku. Da pri besedilo kar najbolje ohranil svoj osnovni namen in pomen, smo se odločili, da ga objavimo v izvirnem, angleškem jeziku.

Govor je dostopen na spletni strani [Avstrijskega panevropskega gibanja](#).

A round birthday should not only be a reason for celebration, but also an opportunity for critical reflection. My father always seized his birthdays as opportunities for taking a critical look at politics, trying to put European day-to-day politics into a larger context. In this tradition, I naturally like to start with a quote by him: »Those who do not know where they come from do not know where they are heading, for they do not know where they are standing.« Many of you, ladies and gentlemen, know this quote. I am deliberately using it as an introduction to this speech which bears the title »Speech on the Future of Europe«. After all, the decisive question today is: can we shape the future of Europe if we do not know what are the foundations and what are the recipes for Europe's success? And by this I mean Europe as a whole and the European Union in particular. For the European Union is the nucleus of the all-important European unification. In Europe, several attempts were made in the last century to create heaven on earth: nationalism, national socialism, communism, all these ideologies have failed. They have driven millions of people to violent death and have caused massive economic damage. Ideologies are supposed doctrines of salvation which they fail to bring about because they defy reason. Especially in times when people are threatened by crises, they obviously become susceptible to such doctrines of salvation. In Europe - but not only here - we take for granted, or want to take for granted, the peace and prosperity that we have enjoyed since the end of the Second World War within the European Economic Community, then the European Community and now the European Union.

We rule out crises as a matter of principle. And when they do come nevertheless- because crises happen in even the most peaceful of times - we rely on the welfare state that was established in Europe at the latest as from the 1970s starting in the west of the continent. With a critical look back at the time in which I grew up I would like to say that we developed this welfare state in the shadow of the Cold War.

We were able to develop this welfare state in the shadow of the Cold War due to at least two circumstances. Firstly, the military umbrella that the western superpower, the USA together with Nato stretched over the western part of Europe. Austria, although not a member of Nato, also benefitted as a consequence. The second circumstance is the policy that is still known today as the »economic miracle«. It was a policy for which the focus was not on a planned economy but on a market economy. The state pursued a policy of order, not one of intervention. In Germany it was represented by Ludwig Erhard, in Austria by the Raab-Kamitz course. The sound monetary policy practised by the German Bundesbank helped to establish a solid middle class, which through diligence, saving and investing, both in the private and in the entrepreneurial sense, made sure that the following generation would be better off.

I am saying this with gratitude and respect, firstly because I also belong to this generation and secondly because we can learn a lot from it.

However, and this must be put very clearly, the policies that generated the economic miracle, i.e. regulatory policy on the one hand, and the welfare state on the other, are opposing concepts. The policies that led to the economic miracle are based on the initiative of individuals and on achievement. The welfare state concept aims to make citizens dependent on the state – and in doing so uses their own money at that.

The evolution of this welfare state in the shadow of the Cold War also was the reason why the relevance of European countries in foreign politics slackened. A development that we observed both during the wars in the Balkans after the disintegration of Yugoslavia as well as with Russia's aggression against Ukraine. European politicians found it quite convenient to leave the really important decisions in foreign policy to the USA, including security policies.

William S. Schlamm, at that time one of the leading conservative publicists in the German-speaking world, summarised this negative development in an »obituary for the state«. This obituary was published as early as in 1978 in »Zeitbühne« which Schlamm edited. Schlamm writes: »When the state turned a welfare state, it abdicated. For it seems that one can no longer ignore the fact that in the West no single state any longer conducts politics in the classical sense - that is, as a state. Politics in the classical sense applies legislative and executive means to enforce a concept - a specified, tangible and, in most cases, foreign policy objective. In the West, state policy was last practised by Charles de Gaulle; and his policies, too, were most ludicrously revoked by his successors Pompidou and Giscard d'Estaing. In all the other countries in the West over the past twenty years there has not been a single government that has practised or even understood politics in the classical sense.« Schlamm then goes on to criticise the welfare state as a political community »whose entire state potency has been so completely consumed in welfare measures for the comfortable public that nothing has been left for state politics.«

Such a welfare state needs a constantly growing state apparatus to administer the communitarised funds. In doing so, however, it consumes ever greater resources from the tax pot in order to sustain its own bureaucracy. This leads to what the unfortunately almost forgotten economist Felix Somary describes in his »20 Social Laws of Wrong Proportions«. In law number 4 he says, »The more functions a state assumes, the harder it becomes to keep control of its administration.« And in law number 5 he goes on, »The bigger and the more comprehensive the state, the less influential the people.« Such a state increasingly turns into an inward-looking bureaucracy. To put it in William S. Schlamm's words: »Domestic politics requires good accountants, foreign politics statesmen.«

It is not the task of accountants - to stick with this example - to conduct geopolitics. But it is the task of European politics to conduct geopolitics for Europe. If Europe fails to conduct geopolitics itself, others conduct geopolitics with Europe. And Europe in this context means Europe, and not individual nation states in Europe. In today's political reality, none of the individual EU member states has the strength to meet this challenge on its own.

Felix Somary, the crisis seismographer already quoted, also testifies that the assumption that the welfare state puts an end to all crises is just an illusion. In his analysis one of the sure signs of a crisis is a policy of cheap money. It cannot be denied that practically all major central banks, in the service of politicians, pursue such a policy of cheap money. »The more economists request that interest rates be raised, the more interest rates are cut by politicians,« Somary summarises in the 20 social laws of inverse proportions. The problem is that today politics no longer overcomes crises, but that instead news in the media about new crises simply substitute those on older crises and this is also reflected in the public debate. The so-called euro crisis, to give a well-known example, has not yet been solved. Let alone the over-indebtedness of the states. The Corona pandemic has only pushed everything else out of public perception.

Ladies and Gentlemen, let me now return to something I mentioned briefly at the beginning but that I have not yet elaborated on: the foundations of Europe which we must bear in mind if we want to shape the future of Europe.

Most often at this point reference is made to the founding fathers of the European Coal and Steel Community, to the Schuman Plan. However, it was as early as after the end of the First World War that a very specific concept for European unification was shaped, namely the Pan-European idea of Richard Coudenhove-Kalergi. Almost 100 years ago, he analysed what was going on in Europe and drew conclusions from that situation.

1918, the end of the First World War, was a historic turning point for Europe and for world politics. Until then, there had been a European order. Not in the sense that Europe had been a political entity, but world politics had been synonymous with the politics of European powers. For as long as they could meet at congresses to maintain the established order or to create a new one, conflicts had at least been curbed. Thus, in the decades leading up to the First World War, Europe had enjoyed an incredible economic boom which had also benefitted from international trade and an international division of labour, i.e. what we now call globalisation. In 1918, what none of the leading politicians at the time, no matter in which of the countries involved, had ever envisaged in their considerations, happened.

In Central Europe a cultural area that had evolved over centuries was dismembered. Nationalism took over. 1918 also saw the end of the idea of supranational states. However, what was dismembered was not just a cultural, but also an economic area. Each individual state tried to solve its problems through isolationist policies, protectionism and nationalism, but in reality only made them worse.

So what then were the lessons of the turning point in 1918 for Richard Coudenhove-Kalergi? Europe, fragmented into small countries, would become the plaything of non-European powers - he mentioned Russia and the USA - and he clearly analysed that

the policy of protectionism would only increase the damage. Consequently, he said, Europe must find a way to unite, as otherwise it would plunge into another devastating war. And today we know how clear this vision was back then in the 1920s, and what followed.

His approach at the time was geopolitical. He was concerned with redefining a European order. Not in the sense of what even at the time would have been an unrealistic return to the old order, but as a structure that would re-establish Europe as a global political entity and not turn it into a plaything of non-European powers.

Therefore his thoughts were focused first and foremost on a European foreign policy - so as to not be dominated by others on the stage of world politics -, secondly a European security policy - in order to not become dependent on others and thus dominated in this regard, or to be drawn into a new intra-European war -, and thirdly the dismantling of all intra-European customs barriers. Today, this would be called a free internal market, i.e. Europe as a free trade zone. In addition, there also was the idea of a common currency, which in Coudenhove's concept was based on the gold standard still used at the time, and of a European federal court, i.e. today's European Court of Justice.

The freedom of citizens, individual responsibility, and a state that limits itself to setting the framework conditions in the fashion of constitutional states were a further basis of his considerations for European unification at that time.

Nagovor Karla von Habsburga o prihodnosti Evrope

European security policy also was the basis at the start of real European unification after the Second World War. Far too little thought is probably given to the fact that the founding fathers of the European Union considered it as a basic principle to create a large security area that would make another war among the European countries impossible. The division of Europe at that time by the Iron Curtain made it necessary to limit this security area to the free west of the continent for the time being. The founding fathers back then also realised that it was not possible to create this security space directly by military or political means right then. After the Second World War as yet the time had not come for such a development. They therefore knew that it would be necessary to create this space on an economic level aiming to have the political and also the security institutions follow at a later point.

The core idea of European unification is the creation of a common zone of freedom, security and justice. This core idea naturally applies to the whole of Europe, so it is based on the principle that each European country must be entitled to join European unification. The respective criteria are defined.

The fact that European unification was limited to Western Europe in its initial phase was due to the geopolitical situation in Europe at the time. It would be completely absurd, however, to infer therefrom any kind of privilege of the six founding countries of the then Coal and Steel Community. One cannot blame the Slovaks, Ukrainians or Kosovars that they were cut off from European culture by an Iron Curtain back then.

A broad consensus prevailed across party and national borders - apart from a few small parties, in the sense of a pan-European approach, to integrate those countries into the EU that had not previously had the opportunity to do so. In addition to the three neutral countries of Finland, Austria and Sweden, these were above all the Central European states of the former Eastern Bloc and some of the successor states of the former Yugoslavia. This was modelled on an approach already taken with the admission of Spain and Portugal: integration was supposed to consolidate democratic institutions, whereas any return to authoritarian regimes or totalitarian dictatorships was to be prevented.

Today, the focus is on the integration of the six countries in South-Eastern Europe that are not yet EU members. In its latest reports on enlargement, the EU Commission rightly states that the admission of Albania, Bosnia-Herzegovina, Kosovo, Macedonia, Montenegro and Serbia to the EU is a »geostrategic investment in peace, security and economic growth throughout Europe«. The geostrategic importance of the region is clear to anyone familiar with its history. And in politics there is no vacuum. If Europe withdraws from the region, there will be all the more room for other powers to advance their interests in Southeast Europe. In addition to actors like Russia and Turkey who have been connected to the region and its politics throughout history, today above all China but also Saudi Arabia for instance with its Wahabism exert massive influence. The interests of these actors do not coincide with European security policy interests. Europe itself must formulate and defend its own security interests.

And when I mention Russia and China, it is clear that this is primarily a matter of geopolitical interests. This should also be borne in mind by those EU member states that keep blocking this enlargement out of mostly petty national or even nationalistic interests.

But we must also look to the East, where a country like Ukraine with the Euromaidan or the so-called Revolution of Dignity has made it clear that its citizens see their future in Europe rather than under Russian dominance. Undoubtedly there still are major problems in all these countries regarding, for instance, the rule of law and corruption, but they are European countries nevertheless. Anyone who takes European unification seriously must make it possible for every European country to join the European Union. That is why I also advocate upgrading the current neighbourhood policy towards Ukraine into a concrete accession perspective policy.

Even though the European perspective is of no real relevance in the democracy movement in Belarus, it is our duty to support this democracy movement wherever possible. If Europe, if the EU emphasises the rule of law and democracy the way it does, these principles must also apply towards Belarus.

Ladies and gentlemen,

Considering what has been said, it is of course necessary to draw conclusions and develop concrete political instructions. Before I get to that, however, I would like to touch on two points that I would also like to call fundamental principles of Europe, and which are currently also hotly debated and argued over again and again.

These are the rule of law and freedom.

Let's go back to Greek mythology. Europa was a beautiful Phoenician princess. Zeus, the Greek father of the gods, transformed himself into a fragrant bull to take Europa to Crete. There they had several children together. Two of them went down in the history of Crete as the justest of rulers because they respected the law.

Seen in this light, the rule of law indeed was right there at the beginning of the European idea.

From European history, however, we know that it was not always self-evident. The so-called papal revolution of the 11th to 13th centuries was a historical process that made a significant contribution to the emergence of constitutional principles. This process suffered a setback only during absolutism. For absolute rulers equality before the law applied to their subjects only whereas the rule of law principle equally subjected the rulers themselves to law. In more recent times, the Congress of Vienna for me is a kind of turning point as from which the rule of law became established in Europe. The rule of law provided Europe with a stable foundation subsequently allowing for a very positive development.

This is the foundation for other pillars such as private property, personal liability for failure as well as success, and with it private entrepreneurship which must focus on innovation for its success. Legal certainty of course is a basic prerequisite for private property, and private property is a basic prerequisite for prosperity and the creation of a middle class. The prosperity that Europe has thus generated is certainly the result of this rule of law principle. It is no coincidence that these principles developed in a culture that is clearly Christian.

This emphasis on law is so important because particularly in Europe there are repeated calls for a primacy of politics. Everything should be politically regulated. The more this happens, however, the deeper the conflict with law turns out to be. This conflict is getting sharper and sharper as it is increasingly less often the rule of law principles that govern - that is the rule of law - but rather power relations. In the long term, this conflict is detrimental to Europe.

Another essential element of European identity is freedom. Let me quote Richard Coudenhove-Kalergi: »The European ideal is freedom - European history is one slow struggle for personal, spiritual, national and social freedom. Europe will exist for as long as it continues this fight; as soon as it abandons this ideal and becomes unfaithful to its mission, it loses its soul, its meaning, its existence. Then its historical role in history will have come to an end.«

European unification, however, European politics should not aim to bring an end to Europe's historical role, but to make use of it!

Freedom is not a given. Freedom must be won again and again. Freedom is inseparably linked to responsibility. And we cannot delegate this responsibility for freedom to the state.

To define the concept of freedom, I have to resort to the English language for it has two terms for what we call freedom: Liberty and Freedom. Both terms refer to different things. A good definition comes from Murray Rothbard, a classic representative of the Austrian School of Economics. He said: »Living in Liberty allows each of us to fully enjoy our Freedom«. In other words, only when we live in an external system of freedom can we actually enjoy and live out our inner freedom. Liberty in English means the external construct of freedom, that is what actually creates freedom for us, while Freedom means inner freedom. For example, the freedom to think what I want. The inner freedom that no one can actually take away from

me. Enjoying this inner freedom requires an external construct. It is also quite clear that implementing this concept of external freedom, Liberty, is one of the most important tasks of politics. Protecting freedom is therefore the supreme task of politics. It is not about sustaining and exercising power, as is so often claimed nowadays, but serving those eternal values: justice, freedom, and benevolence. Safeguarding them is the essence and justification of the state. »The three concepts - individualism, freedom, legal order - are expressions of the same deeper reality which we can call the spiritual-cultural substance of Europeanism«, to use a quote by my father Otto von Habsburg.

Ladies and Gentlemen,

You know that beautiful saying: Rome was not built in a day. European unification is not completed in a day either; it is a process marked by progress and setbacks. What is important here is that we do not forget the foundations of Europe, but make sure they are reflected again and again in daily politics. And it is equally important to take the right steps to be able to meet the specific challenges.

Earlier I spoke at length about foreign and security policy, about the need for EU enlargement and about the geopolitical challenges - which are not getting smaller - and the weaknesses that the EU still has in this area. This also translates into on very specific request:

It is precisely in this foreign and security policy issue that European sovereignty is needed. In this specific case, sovereignty means the ability to act and to shape. In terms of potential, European policies would here bring clear added value compared with purely nation-state policies. To put it more precisely: the European Union needs a European foreign policy. European foreign policy does not mean coordination of the foreign policies of 27 member states by the High Representative for the Common Foreign and Security Policy (who at the same time also is one of the Vice-Presidents of the European Commission), and where individual countries can block a European position on important issues such as human rights policies in China, for example, but rather an EU foreign ministry headed by a foreign minister (male or female).

To this end, we need a core of a European constitution specifying precisely this foreign policy competence for the European Union. One point, by the way, that would also meet all the requirements of subsidiarity. It must be clear to all of us that this step will not be that easy. It will take a lot of convincing to actually establish a European position in foreign policy. And it will be necessary to master one of the biggest obstacles to unanimity - that obstacle is the indebtedness of public budgets.

Perhaps the connection is not so clear at first glance. But if we look at the recurring disputes over budget, funds, or most recently the disputes over a rule of law mechanism and blockades on this, it is clear that the issue of budgets can be used again and again to block progress in individual areas. Let us just think of the mockery of the so-called frugal four in the budget negotiations last year.

Even those countries in the EU that are not part of the Eurozone are impacted by decisions about the financial future of the EU through the Fiscal Compact and EU budget issues. When it comes to money, there is always a lot of explosive power. An unregulated break-up of the Eurozone would probably massively impact the functioning of the entire EU in a negative way, or maybe even cause it to collapse altogether. A danger that should definitely not be taken lightly considering the geopolitical challenges.

Ladies and gentlemen, we must therefore consider and prepare very specific steps for reducing debts in the Eurozone.

The Fiscal Compact which should have lightened the debt burden has failed. Despite legally established balanced budget amendments many European countries have incurred higher debts. With the Corona crisis, this situation has become even worse. With its policy the ECB is counteracting debt reduction. This is true for both the zero interest rate policy and the purchase of government bonds. Such policies do not create any incentives to reduce debt; on the contrary, higher debt becomes attractive.

However, it is necessary that interest rates form freely on the market as a basis for a free economy. If interest rates cannot form freely, the market economy will be undermined in more and more areas and degenerate into a politically controlled state economy. A scenario that ideologists of a socialist planned economy may dream of, but which is definitely not in the interest of a Europe of freedom.

Three steps are necessary, in my view, to implement debt relief in the Eurozone and to then again re-establish a healthy economic system. Three steps which means that these three steps are actually implemented as an overall concept.

First, the ECB should take the sovereign debt of the euro countries onto its balance sheet. Secondly, it would have to guarantee the citizens of the Eurozone secure bank deposits through full coverage with central bank money as well as create a digital euro as full money. And thirdly, market-based migration pressure must be created by allowing competing private currencies, which would stabilise the euro through the practical possibility of emigrating from it.

The first step has already been initiated, albeit not in full, by the ECB through its bond-buying programme. The moment it is fully implemented, the biggest divisive factor in the EU, government debt, will be eliminated at a stroke. The other two steps are necessary to make the transition to a market-based monetary order possible. Banks can then go bankrupt without any problem because bank deposits will not perish thanks to central bank money. The respective bank customer only has to inform the resolution authority to what other bank his deposit should be transferred.

Important in this concept is the implementation of all three points and it must be noted that not all digital euros are the same.

Ideas for a digital euro have also already been presented in publications by ECB staff and have been tested internally by the ECB since October. However, these concepts are not aimed at transforming our fragile monetary and banking system into a market-based monetary order; on the contrary, they are intended to preserve the existing fragile monetary system.

Here digitisation is not used to solve problems, but rather to further delay them. Such kind of digital central bank money would de facto be nothing other than the beginning of the abolition of cash. Cash, however, is freedom in action.

Such a concept would perhaps fit in China, where a central authority would then determine on the basis of social credit points who may buy what, or may buy or must not buy anything at all. Such a totalitarian concept is prevented by allowing competing private currencies, such as cryptocurrencies.

Ladies and Gentlemen,

Already last year, the European institutions the Commission, the Parliament and the Council announced a conference on the future of Europe. It is to discuss the most important future issues for European unification. Apart from such conferences, it is always important to discuss the future of Europe, if necessary also controversially, and also with ideas and approaches that are perhaps not so much on the agendas of the meetings of the institutions.

Even though it is currently a small but dangerous virus that dominates the headlines on a daily basis, we should address the necessary reforms.

Even though we can hold this event only in digital format, even though we cannot debate the contents over a glass of wine or water after this speech, the world around us will not stand still. If we as Europeans do not take our destiny into our own hands, others will do it for us.

My priority here is quite clear. We must take the future of Europe into our own hands!

References:

William S. Schlamm „Nachruf auf den Staat“, in „Zeitbühne“, Heft 3, März 1978

Felix Somary „Die Sozialgesetze der verkehrten Proportionen“, in Felix Somary „Krise und Zukunft der Demokratie“, Seite 125 bis 134, TvR Medienverlag 2010, ISBN: 978-3-940431-19-6

Otto von Habsburg „Mut zur Pflicht“, Patmos Verlag 2011, ISBN: 978-3-8436-0044-6

Entschuldung nach der Corona-Krise - Teil 1

<https://www.flossbachvonstorch-researchinstitute.com/de/kommentare/entschuldung-nach-der-corona-krise/>

China, USA, Europa. Wer führt nach der Corona-Krise. Entschuldung nach der Corona-Krise - Teil 2

<https://www.flossbachvonstorch-researchinstitute.com/de/kommentare/china-usa-europa-wer-fuehrt-nach-der-corona-krise/>

Digitales Zentralbankgeld. Verspielt die EZB gerade eine Chance?

<https://www.flossbachvonstorch-researchinstitute.com/de/kommentare/digitales-zentralbankgeld/>

Vermachtung von Sachlichkeit in der Geldpolitik

<https://www.flossbachvonstorch-researchinstitute.com/de/kommentare/vermachtung-von-sachlichkeit-in-der-geldpolitik/>

Währungsverfassungsfragen sind Freiheitsfragen. Mit Kryptowährungen zu einer marktwirtschaftlichen Geldordnung?

<https://www.flossbachvonstorch-researchinstitute.com/de/kommentare/waehrungsverfassungsfragen-sind-freiheitsfragen/>

Prva panevropske vsebinska razprava, 3. februar 2021

Slovensko panevropsko gibanje je 3. februarja 2021 organiziralo prvo vsebinsko razpravo. Namen razprave je dvojen: na eni strani angažirati tako člane kot simpatizerje panevropske ideje, da se aktivno vključijo v razpravo, na drugi pa razpravljati o točno določenem aktualnem izzivu. Tokratni aktualni izziv je bila prihodnost Evrope, ki je temeljil na govoru predsednika Avstrijskega panevropskega gibanja, Karla von Habsburga, ob njegovi 60. letnici.

Ni dvoma, da se Evropska unija sooča z večplastnimi izzivi, kako naprej. Ena izmed rešitev bi morda lahko bila uvedba skupne evrske obveznice, saj je kot evropska monetarna unija nima. Tu se močno razlikuje od ameriškega finančnega sistema, predvsem, ko pride do državne intervencije. Druga ideja, o kateri se razpravlja na več nivojih, je uvedba digitalnega davka. Na tem področju se bodo morale države članice Evropske unije poenotiti, saj gre za nadsacionalni izziv.

Na novo bomo morali določiti podstat, na kateri bomo gradili evropsko prihodnost. Če smo do sedaj kot najvišji cilj blaginjo, ki je bila neposredno vezana na gospodarski razvoj, se je sedaj to obdobje počasi izteklo. Pred evropsko finančno in gospodarsko krizo, begunsko krizo in sedaj COVID-19 krizo, je bilo načelo solidarnosti eno ključnih evropskih načel. Te tri krize so jasno pokazale, da države članice Evropske unije niso pripravljene graditi evropski prihodnosti na načelu solidarnosti.

Oblikovanje evropskih politik je postalo nekaj, kar je državljanom tuje. Bruseljski besednjak je postal navadnim državljanom nerazumljiv, kar posledično pomeni, da ljudje ne moremo in znajo poistovetiti s politikami, ki jih oblikujejo t. i. evrokraati. Po podatkih Economist Intelligence Unit se indeks demokracije v Evropi znižuje, kar je skrb vzbujajoče.

Področje digitalizacije odpira vrsto vprašanj, predvsem v smislu, kakšno digitalizacijo želimo imeti in kako jo razumeti. Ali lahko Evropa oblikuje svoj sistem razumevanja digitalizacije, ki bo drugačen od ZDA (mehanizem državljanov pred totalitarno državo) in Kitajske (uporaba digitalizacije kot instrument politike). Evropi manjka predvsem umeščanost med velikimi svetovnimi silami. Namesto, da se utapljam v ideološko-političnih temah, bi se morali posvetiti strateškim rešitvam.

Govor Karla von Habsburga je odprl nekatera pomembna vprašanja, ki smo jih strukturirali na naslednji način:

1. Govor lahko razdelimo na dva dela: teoretično-zgodovinskega ter javno-političnega. Iz govora ni jasno, kako specifični predlogi za oblikovanje politik odražajo evropski teoretično-zgodovinski okvir.
2. Teoretično-zgodovinski del govora v prid trem idejam, ki so botrovale evropskemu združitvenemu procesu – družbena odgovornost, blaginja in solidarnost. Medtem pa govor kot celota temelji na klasičnem liberalizmu. Ali je iz tega mogoče razbrati začetek težav EU?
3. Kaj lahko in mora Evropa storiti, da se izogne prejšnjemu izzivu, ki lahko vodi do še večjih problemov kot so Evropa dveh hitrosti, odsotnost skupne zunanje in varnostne politike idr.
4. Trije konkretni predlogi evropskih politik morda ne rešujejo ključne težave EU, kar nakazujejo naslednja dejstva: vse države članice nimajo evra, skupne evropske obveznice ne morejo ustvariti brez močnih politikov, medtem ko je COVID-19 kriza pokazala, da lahko ustvarimo dovolj sredstev tudi brez njih.
5. Dobre ideje so premalo, če za njimi ni pravih ljudi, da bi jih izvedli. Kako rešiti težavo negativne selekcije politikov na ravni EU?

Na njih smo skušali odgovoriti z avtorjem besedila o prihodnosti Evrope, Karlom von Habsburgom.

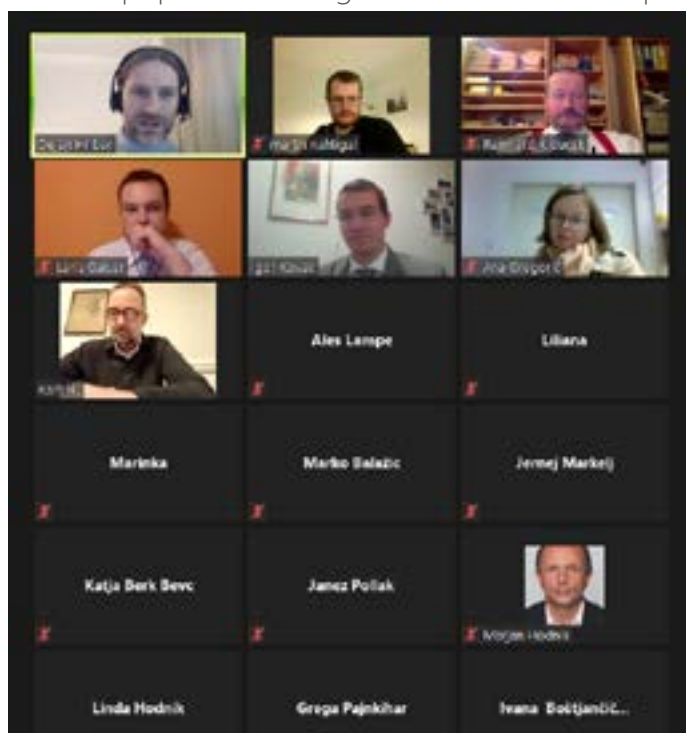
Dejan Hribar
generalni sekretar
Slovensko panevropsko gibanje

Druga panevropske vsebinska razprava, 2. marec 2021

Drugo vsebinsko srečanje, ki je potekalo 2. marca 2021, smo imeli z gostom, predsednikom Avstrijskega panevropskega gibanja, **Karlom von Habsburgom**. Namen pogovora je bil gostu neposredno zastaviti vprašanja, ki so se porodila v okviru prvega vsebinskega srečanja, ko smo razpravljali o vsebini njegovega govora o prihodnosti Evrope. Uvodoma je Karl von Habsburg izrazil veselje, da nam lahko iz prve roke pojasni njegova stališča v zvezi s prihodnostjo Evrope. Kot je takoj na začetku poudaril, je bistvo njegovega govora prihodnost o celotni Evropi in ne le Evropski uniji. Kajti prihodnost Evrope je treba razumeti širše, v panevropskem kontekstu, na način, kakršnega je imel v mislih Richard Coudenhove Khalergi. Poudaril je, da je pri oblikovanju evropskih politik velik zagovornik pristopa od spodaj navzgor (t. i. bottom-up approach). Če pri snovanju politik že uvidoma niso vključeni državljani, potem je velika verjetnost, da je ta takšna politika že v izhodišču obsojena na propad, saj je ljudje ne bodo razumeli in še pomembneje, prevzeli kot svoje. Na ravni odločevalskega procesa bi moralo biti zgolj nekaj politik, ki bi morale biti oblikovane na načelo od zgoraj navzdol (t. i. top-down approach). To so npr. skupna zunanja in varnostna politika, kmetijska in okoljska politika. Pri teh politikah gre za izrazito nadnacionalni značaj, zaradi česar bi se morale države članice podrediti skupnim interesom.

Na vprašanje, ali je to mogoče oziroma ali imamo v Evropi politike, ki bi to bili sposobni storiti, je odgovoril, da v tem trenutku ne. Evropa se sooča s pomanjkanjem državnikov, ki so ključni za oblikovanje dolgoročne strategije oziroma vizije razvoja katerekoli države ali druge naddržavne entitete. To seveda pomeni, da bi morali imeti zelo pogumne ljudi in politike, ki bi bili pripravljeni gledati in tvegati mandat. Takšno stanje se odraža tudi v dokumentih, ki jih pripravlja Evropska unija. Trenuten program Evropske komisije je zelo politično korekten, zato pa vsebinsko izjemno šibek. Politična korektnost je pripeljala do tega, da ima večina dolgoročnih evropskih strategij generične fraze brez jasno določenih ciljev. Kot je izpostavil, je danes eden evropskih ključnih problemov ta, da evropski voditelji ne poznajo ali pa se nočejo zatekati k osnovnemu in izhodiščnemu namenu vzpostavitve Evropske unije. Kar so želeli ustanovni očetje Evropske unije je bilo samo eno – mir. Z drugimi besedami to pomeni varnost. In ta bi morala biti v ospredju snovanja skupne evropske politike, saj nam varnost omogoča okolje, v katerem se lahko gospodarsko, politično, kulturno in drugače razvijamo. Izrazil je skrb, da vse več držav članic Evropske unije deluje samostojno oziroma individualistično. Bistvo evropske ideje je v sodelovanju in ravno državni individualizem ga ogroža.

Ko govorimo o osnovnih evropskih načelih, je eno izmed najbolj spregledanih načelo subsidiarnosti. Ne le spregledanih, temveč tudi (prevečkrat načrtno) napačno razumljeno. Francija načelo subsidiarnosti razume popolnoma drugače kot vzhodnoevropske države. Državljeni pa navadno niti ne vedo, kaj in čemu to načelo služi. Gre za družbeno in ne politično načelo, pri čemer je to osnovano na načelu od spodaj navzgor. To daje državam članicam možnost, da svoje nacionalne politike oblikujejo po svoje, vendar v skladu s sprejetimi skupnimi smernicami. Nikakor pa ne sme biti načelo subsidiarnosti izgovor za prelaganje odgovornosti na evropske institucije. Prav tako je načelo subsidiarnosti edino načelo, ki omogoča neposreden nadzor nad oblikovanjem politik na evropski ravni.

Utrinek z zanimive debate s Karlom von Habsburgom

Skupna zunanja in varnostna politika je nekaj, kar bi moralo potekati po načelu od zgoraj navzdol, pri čemer bi se morale države članice zavedati, da je lahko še tako oddaljen problem tudi njihov problem. Primer je odnos Evropske unije do Evro-sredozemske regije. Za skandinavske države ta meja ni težava, saj imajo primarno skrb glede Rusije. In obratno, Portugalska ne čuti ruskega pritiska na države vzhodne Evrope.

Poročilo s četrtega webinarja projekta CITIMIG

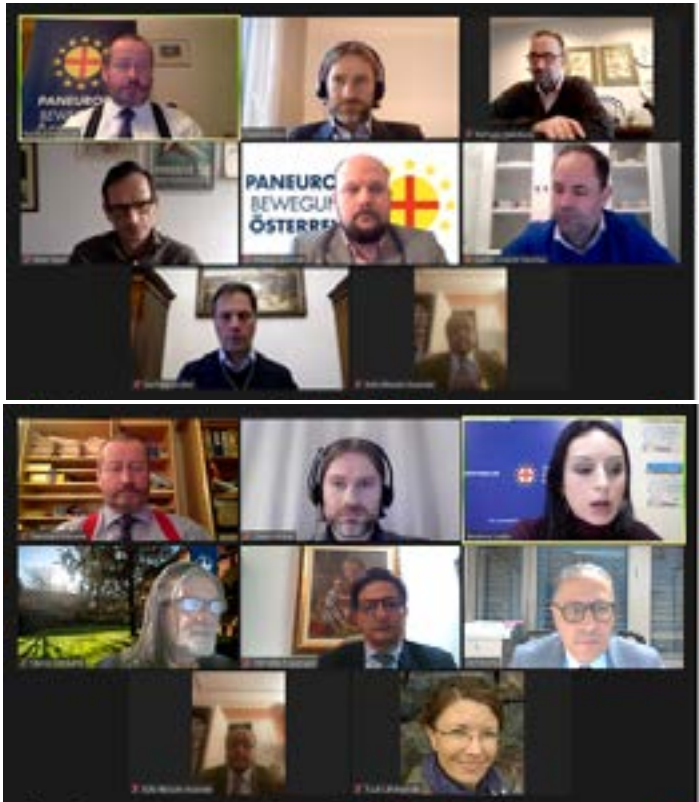
Slovensko panevropsko gibanje je v sodelovanju z Avstrijskim panevropskim gibanjem in Katoliško univerzo Lyon 5. in 6. februarja 2021 organiziralo 4. mednarodno konferenco, ki je potekala v spletni obliki. 4. webinar v okviru projekta CITIMIG (Citizens Looking for Multidimensional Migration Challenges) je namenjen razpravi o medkulturnem dialogu, ki je v kontekstu migracij izjemnega pomena. Dogodka se je udeležilo preko 70 udeležencev iz 18 držav. Govorniki kot udeleženci so poudarili in izpostavili, da so tovrstne razprave nujne ne le za prihodnost evropskega povezovanja, temveč prispevajo predvsem k razumevanju evropske kulturne, jezikovne, religiozne in svetovnonazorske raznolikosti. Dogodek je bil razdeljen v dva skopa, prvi dan na panelne razprave s povabljenimi strokovnjaki, drugi dan pa je razprava potekala v obliki delavnice. Posebnost dogodka je bila v tem, da smo kot konferenčna jezika uporabljali tako francoščino kot angleščino, s čimer smo želeli dogodku vdihniti pridih medkulturnosti.

Webinar so uvodoma s pozdravnimi nagovori otvorili direktor Šole za poslovne vede in management Katoliške univerze Lyon (Francija), prof. Olivier Maillard, profesor filozofije in teologije Univerze Toulouse (Francija) in Univerze v Ljubljani (Slovenija), prof. Edvard Kovač, ter predsednik Avstrijskega panevropskega gibanja, Karl von Habsburg.

Prof. Maillard je izpostavil vlogo in pomen medkulturnosti v visokošolskem in raziskovalnem prostoru, saj prispeva tako k bogatitvi samih študijskih programov kot tudi izobraževalnega kadra in študentov. Poudaril je, da je Evropska unija najbolj zaželeno destinacijo študentov iz celega sveta, k čemur pripomore dejstvo, da evropski izobraževalni sistem že dlje časa stremi k poudarjanju pozitivne plati spodbujanja medkulturnega dialoga. Kot direktor visokošolskega zavoda pa vidi največji izziv ravno v upravljanju medkulturnega dialoga med študenti, zaposlenimi in okoljem. Prof. Kovač je uvodoma izpostavil pomen evropske vrednote, zaradi katere ljudje s celega sveta radi prihajajo v Evropo, in to je gostoljubnost. Evropa ceni domače okolje, jezikovno raznolikost in odprtost, s katero sprejemamo druge ljudi in s tem kulturo. Kot je opozoril, je eden ključnih težav za uspešno gojenje dialoga odsotnost religije. Religija v temelju spodbuja spoštovanje do sočloveka, česar v današnjem svetu primanjkuje. Opozoril pa je, da identiteta ne sme biti povod ali vzrok konfliktov. Evropa ne more graditi svoje prihodnosti na enakih temeljih kot jo Združene države Amerike, in sicer na osnovi t.i. talilnega lonca, kajti evropska skupnost ne temelji na gospodarstvu, temveč vrednotah, kulturi in evropskemu duhu. Karl von Habsburg je izpostavil pomembnost enotnega razumevanja koncepta dialoga. Dialog ne nastaja med kulturami, temveč med ljudmi. Evropska unija bi morala dajati večji poudarek razumevanju osnovnih konceptov medkulturnega dialoga. Evropska unija si ne sme privoščiti enake napake, kot so si jo Združene države Amerike s konceptom talilnega lonca, kjer so predpostavljali, da se bodo ljudje, ki bodo na novo prišlo v državo, zaradi okolja samodejno integrirali. Evropa mora tu nadaljevati svojo zgodbo, ki temelji na spoštovanju različnih kultur, jezikov, regionalnih posebnosti idr.

Na prvem panelu z naslovom Zakaj je medkulturni dialog v Evropski uniji pomembnejši kot kadarkoli prej so bili govorniki prof. Tuuli Lähdesmäki z univerze Jyväskylä (Finska), prof. Marco Lombardi s Katoliške univerze Milano (Italija) ter prof. Kevin Pon Šole za poslovne vede in management Katoliške univerze Lyon (Francija). Panel je povezoval Rainhard Kloucek, Avstrijsko panevropsko gibanje.

Prof. Lähdesmäki je uvodoma izpostavila dejstvo, da je Evropa izrazito jezikovno, versko in kulturno raznolika. Hkrati je zaradi tega prisotnih več »fobij« kot v bolj homogenih družbah. Ravno zaradi tega je pomembno, da se o medkulturnih razlikah jasno in glasno razpravlja. Evropska unija je o medkulturnem dialogu resneje začela govoriti leta 2008 na podlagi dokumentov in pobude Sveta Evrope. Leto 2008 je bilo izjemno pomembno v luči medkulturnega dialoga, saj so tedanji voditelji evropskih držav glasno kritizirali medkulturni dialog kot nekaj, kar ne pripomore k uspešni integraciji ter da multikulturalnost ni rešitev Evrope. Vendar bi morali na medkulturni dialog gledati ravno kot na instrument, s katerim s katerim upravljamo multikulturalnost, ki je v Evropi prisotna že stoletja. Prof. Pon je poudaril, da v Evropi enostavno ne obstaja enotno razumevanje temeljnih konceptov medkulturnega dialoga. Ali je nekaj, kar npr. Italijan pove Angležu istega pomena kot kar Anglež potem pove Francozu? Kar mogoče ni nujno nekaj slabega, saj je Evropski uniji kljub temu uspelo preživeti nekaj desetletij in ohraniti različnost. Zanimivo je, da je korona kriza drastično spremenila način komuniciranja. Dejansko so ljudje začeli (s pomočjo tehnologije) med seboj veliko več komunicirati kot pred krizo. In to je tisto, kar prispeva k zmanjševanju nesoglasij med nami, k medkulturnemu razumevanju. Zaključil je, da ne potrebujemo nujno enakega razumevanja medkulturnega dialoga, temveč empatijo, da smo zmožni in sposobni razumeti drugo kulturo. Prof. Lombardi je poudaril, da bi morali medkulturni dialog razumeti kot ohranjanje odnosov in zmožnost vzdrževanja socialne mreže. Dialog mora biti proaktiven, odgovoren in participativen, kar pa danes predstavlja velik izziv globalnega upravljanja kot takšnega. Na globalni ravni je izpostavil fenomen, ki ločuje sever od juga. Globalni sever teži k temu, da bi bili čimbolj podobni drug drugemu (tako v vrednotah, identiteti, kulturi idr.). To je lahko tudi zelo nevarno, saj takšna miselnost vodi do ideološke pristranskosti, ki ima lahko na koncu tragične posledice. Ima pa v primerjavi z globalnim jugom večje razumevanje oziroma kulturno in politično elastičnost, ki dopuščata raznolikost. V zaključku je izpostavil, da je Evropska unija v zadnjih 50 letih uspela iz naslova medkulturnega dialoga ustvariti več težav kot rešitev, saj je namesto upravljanja različnosti izbrala pristop zmanjšanja raznolikosti.

Živahna debata na webinarju

Na drugem panelu z naslovom Migracije v luči medkulturnega dialoga so bili govorniki prof. Marcello Fracanzani, podpredsednik Italijanskega panevropskega gibanja, Asfa-Wossen Asserate, direktor organizacije Pactum Africanum (Nemčija) ter prof. Ali Mostfa, Katoliška univerza Lyon (France). Panel je povezovala Teodora Ladjić, Panevropska unija Črne gore.

Prof. Fracanzani je uvodoma izpostavil težavo, s katero se sooča italijanska vlada pri reševanju migrantske krize, ki jo poleg Grčije najbolj čuti ravno Italija. Ko je prišlo do migrantske krize, je italijanska vlada sama ni mogla reševati, zato je pričela s financiranjem nevladnih organizacij in drugih institucij, ki so za oskrbo migrantov prejemale nadomestila. In tu, kot je poudaril, je prišlo do velikih nepravilnosti, ki so vplivale tako na percepcijo migracij kot tudi delo deležnikov pri upravljanju migracij. S pravnega vidika je bilo narejenih precej napak, tudi na ravni Evropskega sodišča za človekove pravice, saj so nekateri postopki (npr. ugotavljanje identitete) privedli do tega, da so s tem imele težave vse članice Evropske unije. Asserate je uvodoma poudaril, da je v 70. letih prejšnjega stoletja sam migriral iz Etiopije v Evropo in kot je ugotovil, se je evropska podoba v 50 letih močno spremenila.

Vprašanje migracij bo igralo ključno vlogo in največji izziv v odnosih EU-Afrika. Zaradi različnih konfliktov na pot proti Evropi čaka približno 70 milijonov ljudi. Če je bilo še leta 2010 približno 10.900 migrantov

na dan, jih je leta 2020 21.400 (vključujoč tudi notranje migracije). Najbolj ranljiva skupina migrantov so otroci, mladostniki in ženske. Za Afriko kot celino bo največji izziv za prihodnja desetletja naraščajoča populacija (ki je tesno povezano s težavo izobraževalnega sistema), za odnose z drugimi državami in regijami pa gospodarski odnosi oziroma kot je poudaril Asserate pravična mednarodna trgovina. Slednje bo izjemnega pomena tudi za odnose EU-Afrika, saj je trenutna evropska trgovinska politika izjemno slaba za afriško kmetijstvo in gospodarstvo. V tej luči je opozoril predvsem na odsotnost in nepripravljenost Evropske unije, da bi delovala kot en akter (s čimer imajo posamezne države članice izjemno pogajalsko moč, ko pride do bilateralnih odnosov) ter za afriško kmetijstvo škodljive evropske kmetijske subvencije. Na koncu je izpostavil še podnebne spremembe, ki v Afriki povzročajo veliko težav in škode, predvsem pa ljudi silijo k iskanju ustrežnejših bivanjskih razmer. Prof. Mostfa je uvodoma izpostavil kontradiktornost evropske migracijske politike glede na njeno zgodovino, saj je moderna Evropa osnovana na migracijah. Poudaril je, da bi morali graditi sodobno družbo na novi medkulturni paradigmi, ki ne bi pomenila zgolj upravljanje različnih kultur in religij, temveč soustvarjanje skupnega bivanjskega okolja in politik. Evropska unija bo morala dati večji poudarek na njeni viziji socialne vključenosti, pri čemer mora biti sobivanje ena ključnih prvin. Ko se je dotaknil vprašanja islama v Evropi, je na kratko povzel bistvo petih obdobjev razvoja islama v Evropi.

Prva se je začela v 40. letih prejšnjega stoletja s priseljevanjem na ekonomski osnovi. Od srede 70. let do 90. let je bila faza, ko so muslimani želeli in začeli sodelovati v procesih političnega odločanja. Najpomembnejše pa je bilo tretje obdobje, ki je trajalo od začetka 90. do konca 90. let. V tem obdobju je muslimanska skupnost prvič dobila svetovno medijsko pozornost, nastala pa je tudi največja zmeda glede pojmovanja in povezovanja islam-migracije-terorizem. Četrto obdobje, od prelomnega leta 2001 dalje, je zaznamoval proces ustvarjanja islamskega političnega establišmenta. Najtežje obdobje pa je trenutno peto, saj generacije, ki so rojene v Evropi, odraščajo zunaj naravnega kulturnega okolja, v katerem so sicer odraščali njihovi starši. Islam se na ta način razvija zunaj svojega naravnega okolja, zaradi česar prihaja do napačne interpretacije islama, dekulturnizacije in izgubo identitete.

Drugi dan webinarja je bil namenjen razpravi o tem, kako poteka proces oblikovanja politik in odločanja v institucijah Evropske unije ter na kakšen način lahko državljani sodelujejo. Govorniki so bili Philipp Jauernik, nekdanji PR vodja pisarne evropskega poslanca Lukasa Mandla, Peter Stach, dolgoletni PR vodja pisarne evropske poslanke Anne Zaborske ter Gerfried Gruber z avstrijskega zveznega ministrstva za kmetijstvo. Jauernik je uvodoma izpostavil, da je Evropska komisija zakonodajno telo, Evropski parlament pa o predlogih Evropske komisije razpravlja. Za državljane je najmočnejši vzvod državljanska iniciativa oziroma peticija (Evropski parlament ima Odbor za peticije). Seveda se morajo tovrstne pobude skladati z ustaljenimi pravili. V pisarno evropskih poslancev dnevno prihaja več 100 elektronskih sporočil in predlogov, vendar se v veliko primerih dogaja, da evropski poslanci niso pravi naslov. Kot je izpostavil, je na proces oblikovanja politik najbolje in najučinkoviteje vplivati v času pred pripravo samega zakona pri Evropski komisiji.

Kot velik izziv pa je na koncu izpostavil samo komuniciranje evropskih politik z državljani, saj jih je za učinkovito izvajanje potrebno učinkovito in razumljivo predstaviti širši javnosti. Stach je poudaril, da je po njegovem mnenju najučinkovitejši instrument za vplivanje na proces oblikovanja politik državljanska iniciativa. Ima pa hkrati veliko pomanjkljivost, saj Evropske komisije ne zavezuje k dejanskemu ukrepanju. Tudi on je izpostavil, da je še vedno najuspešnejše sredstvo neposredno komuniciranje z Evropsko komisijo kot predlagalca zakonodaje. Kot težavo, s katero se soočajo državljani, je navedel poznavanje postopkov, saj morajo, če želijo biti uspešni, zelo dobro in natančno poznati postopkovnike in odločevalske procese, če želijo biti uspešni. Ko smo govorili o medkulturnem dialogu, pa je poudaril, da je medkulturni dialog velikokrat umetno poudarjen, kar se je izkazalo npr. v gospodarski krizi 2008, ko smo lahko prvič javno videli pravo razmišljanje in odnose med državami članicami EU. Gruber je proces oblikovanja politik osvetlil z nacionalnega vidika in v kontekstu EU, saj je država članica EU sozakonodajalec. To pomeni, da je na evropski ravni veliko usklajevanja med državami članicami, predno lahko predlog postane npr. uredba. Ta proces lahko traja tudi 3 leta in več, kar pa lahko vodi do neučinkovitosti delovanja oziroma do zapoznelih evropskih reakcij na aktualno dogajanje.

Razprave sta zaključila Asfa-Wossen Asserate in Karl von Habsburg, pri čemer je Asserate podal nekaj konkretnih predlogov, katere evropske politike izboljšati, da bi imele večji pozitivni učinek na razvoj Afrike in hkrati zmanjšale pritisk migracij na evropske meje. Na prvo mesto je postavil politiko kmetijskih subvencij, saj je kmetijstvo tista panoga, ki lahko Afriko kot prva vodi iz revščine. Na drugo mesto je postavil enotne in skupne politike do Afrike (ne bilateralne), saj se je le na takšen način mogoče izogniti nepoštenim praksam, podkupovanju in slabemu upravljanju. Evropsko unijo je pozval k investicijam v Afriko, saj odsotnost investicijske volje vodi do tega, da morajo afriške države za investicije prositi Kitajsko in Rusijo, ki svojih investicij ne pogojujejo z demokratičnimi načeli in trajnostnim razvojem. Na koncu je dodal, da če želi Evropa resnično pomagati Afriki in s tem zajezi migracije, se moramo Evropejci vsaj malo odpovedati brezpogojni blaginji, ki jo uživamo (tudi na račun drugih, manj razvitih).

Karl von Habsburg je zaključil, da se moramo v Evropi začeti uvajati koncept kulturne pismenosti, s čimer bomo omogočili osnovo za enako razumevanje pojmov. Le na ta način se bomo ljudje poslušali, slišali in razumeli. To pa lahko dosežemo zgolj s kakovostnim izobraževalnim sistemom, ki bo dovzeten za tovrstna vprašanja, ki ključno zadevajo prihodnost Evropske unije in Evrope kot takšne.

Napoved petega webinarja projekta CITIMIG, 7. in 8. maj 2021

V okviru projekta CITIMIG (Citizen Looking for Multidimensional Migration Challenges) bo 7. in 8. maja 2021 potekal 5. webinar na temo evropskih zunanjih meja in schengenskega sistema. Tema je pomembna predvsem v luči upravljanja migracij, saj od begunske krize leta 2015 dalje EU beleži vse večje pritiske na svoje meje. Posledično je to vplivalo na notranje meje in vprašanje schengenskega sistema. Webinar bo razdeljen na dva dela: v petek bosta potekala dva panela z gosti, v soboto pa delavnica, na kateri bomo z udeleženci skušali nasloviti izzive, ki jih prinašajo migracije tako za Evropo kot za schengenski sistem. Dogodek bo potekal v soorganizaciji Avstrijskega panevropskega gibanja, Slovenskega panevropskega gibanja in Univerze Catania (Italija). Dogodek bo potekal preko spletne platforme Zoom v angleškem jeziku, medtem ko bodo uvodni nagovori v italijanskem jeziku.

In cooperation with:

Co-funded by the
Europe for Citizens Programme
of the European Union

UNIVERSITÀ
degli STUDI
di CATANIA

CITiMIG project is co-funded by the Europe for Citizens programme of the European Union

Mladi o prihodnosti Evropske unije in Evrope: Evropska prihodnost držav na Balkanu in vloga dezinformacij

Nedavna študija Evropskega parlamenta opredeljuje tri težave na Balkanu: zunanji akterji, ki spodkopavajo verodostojnost EU; dezinformacije v zvezi s pandemijo; in pa vpliv dezinformacij na volitve in referendumne.

Z vzponom družbenih medijev je širjenje dezinformacij postalo veliko lažje. Dezinformacije na Balkanu povzročajo nestabilnost in spodkopavajo že tako oslABLJENE demokratične procese. Po svetu pa že obstajajo primeri, kjer organizacije, kot je Cambridge Analytica s pomočjo dezinformacij vplivajo na javno mnenje ljudi, in tako vplivajo na rezultat volitev.

Pri dezinformacijah obstajata dva psihološka koncepta. Prvi je, da so dezinformacije najbolj nevarne, ko okrepijo že obstoječa politična prepričanja in delitve, v nasprotju z uvajanjem novih prepričanj. Torej ljudje smo bolj motivirani, da verjamemo temu, kar potrjuje že naše obstoječe mnenje, pa čeprav sumimo da gre za lažno novico. Drugi koncept pa je t. i. »naivni realizem«, kjer verjamemo, da je naše dojemanje resničnosti edini pravilen pogled in da so ljudje, ki se z nami ne strinjajo neinformirani in pristranski.

Glede na indeks medijske pismenosti za leto 2019 so države Zahodnega Balkana opredeljene kot evropske države, ki so najbolj ranljive za dezinformacije. Študija Nacionalnega demokratičnega inštituta je pokazala, da je dojemanje Rusije in Kitajske v Srbiji, Črni gori in BiH danes že bolj pozitivno kot pa dojemanje EU. Danes je na Balkanu zelo oslABLJENO zaupanje v medije in vladne institucije, s tem pa se tudi slabi verodostojnost evroatlantskih integracij.

Temu stanju pa prav nič ni pripomogla rdeča luč EU in njenih držav članic (Francije, Bolgarije), da bi začela pogovore o članstvu s Severno Makedonijo in Albanijo. Na Balkanu se je čutilo občutek izdaje, in zato se vedno bolj uveljavlja domneva ljudi, da je večje približevanje k Rusija in Kitajski lahko alternativa članstvu EU. Dober primer tega je, da je npr. EU regiji zagotovila največ finančne pomoči za spopadanje z epidemijo, vendar prebivalci Balkana tega skorajda niso opazili. Po drugi strani je manjša pomoč Rusije pritegnila ogromno medijske pozornosti in tudi s pomočjo dezinformacij ustvarila javno mnenje, da je Rusija tisti akter, ki je regiji najbolj pomagal v času najhujše krize.

Če želi EU in njene države članice obrniti ta trend, se bodo morale začeti veliko bolj ukvarjati z Zahodnim Balkanom, tukaj pa ima priložnost tudi Slovenija, da v času predsedovanja EU na sedežni red uvrsti širitev EU na Balkan in pa boj proti dezinformacijam.

Lovro Klinar
član upravnega odbora
Slovenska panevropska mladina

Aktualne analize evropskega in svetovnega dogajanja

Z vsako krizo evro območje nazaduje

Avtor: Adam Tooze

Adam Tooze ima čudovit komentar, ki bi si ga marsikateri evropski ekonomski komentator ne upal izreči: evropsko gospodarstvo šepa za ameriškim in drugimi industrijskimi državami. To je posledica odsotnosti odpornosti. Sklad za okrevanje lahko štejemo kot politični uspeh, vendar je gospodarsko nezadosten. Tooze je pregledal nedavno oceno OECD, Mednarodnega denarnega sklada in Evropske investicijske banke in ugotovil, da Evropa ni imela le zelo močne recesije v letu 2020, temveč da bo trajalo veliko dlje od pričakovanega, da bo evropski BDP prišel na raven iz leta 2019. Kar pa se ne bo zgodilo pred letom 2022. Če se je v letu 2020 ameriško gospodarstvo skrčilo za 3,5 %, se je evropsko za 7,6 %.

Vir: [SocialEurope, https://www.socialeurope.eu/europes-long-covid-economic-frailty](https://www.socialeurope.eu/europes-long-covid-economic-frailty), 26. januar 2021

Sodelovati z Bidnovo administracijo: priložnosti za EU

Avtor: Rosa Balfour

Evropo sta preplavila olajšanje in navdušenje nad spremembo ameriške administracije. Za Evropo in ZDA je nastopil čas ne le za izboljšanje odnosov, temveč tudi za iskanje skupnega jezika glede naslavljanja globalnih vprašanj. Ameriška administracija bo še posebej pozorno spremljala, kako bo Evropska unija oblikovala svojo zunanjo politiko. Prav tako bosta obe strani morali na novo definirati kratkoročne in dolgoročne skupne strateške cilje in načine za sodelovanje. Ponovna izgradnja zaupanja in skupnega delovanja sta lahko temelja za to, ali se bosta EU in ZDA v njunih nazorih zblížali. Če bo to tega prišlo, bodo po vsej verjetnosti potekali resni pogovori o razdelitvi bremen in predvsem odgovornosti.

Vir: Carnegie Europe, <https://carnegieeurope.eu/2021/01/26/working-with-biden-administration-opportunities-for-eu-pub-83560>, 26. januar 2021

Evropski poslanci pozivajo k regionalni politiki naslavljanja demografskih sprememb

Avtor: Philipp Gröll

Evropske regije se spreminjajo. Prebivalstvo se stara, mesta rastejo, medtem pa ruralna območja izumirajo, kar povzroča pritiske na mestno infrastrukturo. Ti demografski trendi imajo izjemne posledice na vse lokalne skupnosti. Stanje se še posebej poslabšuje od zadnje finančne in gospodarske krize iz leta 2008. Zato je med evropskimi poslanci še posebej pomembna razprava o vlogi Evropskih strukturnih skladov. Stanovanjska politika v veliko evropskih državah postaja vse večja skrb lokalnih politikov. Trg delovne sile (s središči v urbanih regijah) ne more sprejeti vseh delavcev, zaradi česar posledično nastaja revščina, brezdomstvo in preobremenitev socialnih transferjev. K vsemu temu pa svoje doda še starajoče se prebivalstvo, ki resno pritiska na pokojninske sklade.

Vir: Euractiv, <https://www.euractiv.com/section/economy-jobs/news/meps-advocate-for-regional-policy-to-combat-demographics-changes/>, 2. februar 2021

Obljube in nevarnosti cepilnega potnega lista

Tekma za cepljenje proti COVID-19 je v teku. Do konca januarja je več kot 50 držav po svetu prejelo 68 milijonov odmerkov cepiva, kar je zelo malo v primerjavi s tem, da na svetu živi 7 milijard ljudi. Vendar je vseeno dovolj, da je to število sprožilo razprave o tem, ali lahko ljudje, ki so bili cepljeni, prosto potujejo po svetu ali ne. Tisti, ki so bili cepljeni, morajo to dokazati. In to je sprožilo razpravo o uvedbi cepilnih potnih listov. Nekatero državo, ki so pomembno odvisne od turizma, kot npr. Sejšeli, so že odprle svoje meje za vse, ki so bili cepljeni.

Vir: Economist, <https://www.economist.com/science-and-technology/2021/01/26/the-promise-and-perils-of-vaccine-passports>, 26. januar 2021

Ko imperiji vračajo udarec

Avtor: Joschka Fischer

Med vsemi evropskimi zunanjepolitičnimi izzivi je le malo tako perečih kot vprašanje vzhodnega Sredozemlja, kjer turške neo-otomanske težnje ogrožajo evropske interese. Ker je Turčija izbrala svojo pot, je sedaj naloga Evrope, da zagotovi soobstoj bolj kot integracijo. Z novo ameriško administracijo se transatlantski odnosi vračajo nazaj na evropsko agendo. Evropa bo morala resno razmisliti o svojem prispevku k varnostni in obrambni politiki, še posebej znotraj svojega geopolitičnega okolja. V njeni neposredni sosesčini se Evropska unija sooča s tremi velesilami, ki so v preteklosti v tem prostoru uživale imperialno slavo: Rusijo, Turčijo in po novem Veliko Britanijo. Vsaka od naštetih velesil pa ima svoje odnose z Evropo.

Vir: Project Syndicate, <https://www.project-syndicate.org/commentary/eu-turkey-coexistence-without-accession-by-joschka-fischer-2021-02?barrier=accesspaylog>, 1. februar 2021

Suverena Evropa, nevaren svet: pet agend za zaščito evropskih zmožnosti za ukrepanje

Avtorja: Mark Leonard in Jeremy Shapiro

V zadnjem letu je Evropa začela prepoznavati potrebo po obrambi njene suverenosti v svetu, kjer je vedno več groženj. COVID-19 je razkril in poslabšal že obstoječe evropske šibkosti, med drugim to, da Evropska unija in njene članice še vedno ne zmorejo skupnega delovanja na najbolj ključnih področjih vsakdanjega življenja. Zato v ECFR predlagajo pet suverenih agend na področju zdravja, gospodarstva, digitalizacije, podnebnih sprememb in tradicionalne varnosti – vse z namenom zagotavljanja večje suverenosti Evrope. Evropa ne sme obstati zaradi njenega na pravo temelječega pristopa ali zdrsni v protekcionizem. Zaščiti mora odprt, multilateralni sistem, Evropejci pa morajo spodbujati takšna načela, ki ne bodo rušila njihovega osnovnega mednarodnega sistema. Evropski sklad za okrevanje bi morali izkoristiti za to, da bi napisale nove, ambicioznejše cilje, s katerimi bi lahko Evropa posegala v svetovno geopolitično igro.

Vir: European Council on Foreign Relations, <https://ecfr.eu/publication/sovereign-europe-dangerous-world-five-agendas-to-protect-europes-capacity-to-act/>, 1. December 2020

Desetletje potrpljenja: kako je Kitajska postala igralec na Zahodnem Balkanu

Avtor: Vladimir Shopov

Kitajska je postala tretji najpomembnejši igralec na Zahodnem Balkanu. Aktivnosti, v katere je vključena, so razpršene, vendar imajo skupni pristop. Ta temelji na dolgoročni kitajski strategiji, da postane ključni gospodarski element v regiji in tako sčasoma postane nezamenljiv igralec. Kitajska prav tako transformira svoje aktivnosti iz gospodarskih na druga področja kot sta kultura in mediji, kar pa služi kot podlaga za vzpostavitev dolgoročnih političnih odnosov. Ker se evropska in ameriška strategija prihodnosti Zahodnega Balkana razlikujeta, to ustvarja idealne pogoje za zapolnitev vrzeli s strani tretjega akterja. Evropski politični odločevalci bi morali nasloviti vedno večjo razvojno vrzel med Zahodnim Balkanom in EU z iniciativami kot so ciljne infrastrukturne strategije, npr. energetika.

Vir: European Council on Foreign Relations, <https://ecfr.eu/publication/decade-of-patience-how-china-became-a-power-in-the-western-balkans/>, 2. februar 2021

Digitalne valute: gospodarski in geopolitični izzivi

Avtor: Stewart Fleming in Stephen Pickford

Vlade skupine G7 so zelo dobro obveščene o prednostih digitalne finančne tehnologije, vendar so hkrati zelo zaskrbljene nad javnimi politikami in geopolitičnimi grožnjami, ki izhajajo iz te potencialne disruptivne inovacije. Med temi grožnjami so izzivi poštene konkurence, finančna stabilnost, monetarna politika in konec koncev mednarodni denarni sistem. Ministri skupine G7 so jasno namignili, da noben digitalni kovanec ne sme zaživeti dokler se ne razrešijo regulatorna vprašanja. Hkrati so se strinjali, da moramo mednarodno sodelovati, če želimo rešiti vprašanje regulacije zasebnih digitalnih valut. Na koncu so poudarili, da bi dobro regulirane digitalne valute lahko poleg koristnih javnih učinkov vodile tudi v znižanje stroškov tako v domačem kot mednarodnem plačilnem sistemu.

Vir: Chatham House, <https://www.chathamhouse.org/2021/01/digital-currencies-economic-and-geopolitical-challenges>, 29. januar 2021

Odnosi EU-Rusija in evropski globalni profil

Avtor: Zachary Paikin

Odnosi med velikimi salami so se v zadnjih letih skrhalo. Zato je visoki predstavnik EU za zunanje zadeve in varnostno politiko Joseph Borrell nedavno poudaril, da se mora Evropska unija naučiti uporabljati jezik moči. Še posebej bi ga morali uporabiti, ko pride do odnosov EU-Rusija. Na nedavnem obisku Borrella pri njegovem ruskem kolegu Lavrovu je to izpostavil, vendar se hkrati zaveda, da bo Rusija ostala na eni strani (pomemben gospodarski) partner, na drugi pa rival v strateškem smislu. Povojna Evropa je bila tradicionalno gledana kot mirovni projekt, utemeljen na skupnih vrednotah in zavračanju geopolitike. Vendar je EU z njeno širitvijo na vzhod Evrope (ne)hote postala tudi strateški izzivalec Rusije, zaradi česar mora sprejeti in graditi drugačno podobo od tiste, na katerih je sicer osnovana.

Vir: Centre for European Policy Studies, <https://www.ceps.eu/eu-russia-relations-and-europes-global-profile/>, 4. februar 2021

Nemčija varčuje pri inovacijah

Med dolgoročnimi gospodarskimi posledicami pandemije COVID-19 bo zagotovo največji ravno na inovacijah. In tu lahko upravičeno pričakujemo, da bosta ZDA in Azija prehitela Evropo – in povprečje evro območja Nemčijo. Največja skrb glede trenutnega nemškega gospodarstva je padec v trošenju za inovacije – barometer prihodnosti rasti produktivnosti. Nemška podjetja so v letu 2020 potrošila 2,2 % manj za inovacije. Eden izmed razlogov je Brexit, ki je še dodatno zaostрил pandemično situacijo. Drugi pomemben dejavnik pa je zmanjšana učinkovitost investicij. Analize so za leto 2019 pokazale 6,4 % upad prometa glede na uspešnost inovacij. Podoben trend bo verjetno zaznati tudi v letu 2020. Najverjetnejši razlog za to pa je naraščajoči prepad v digitalni infrastrukturi.

Vir: EuroIntelligence, <https://www.eurointelligence.com/>, 15. februar 2021